

Michael Buckley

NERDS

Nemaipomenita Echipă de Reacție anti-Dezastru și Spionaj

Cartea I

Ilustrații de Ethen Beavers

Traducere din limba engleză
de Mihaela Sofonea

38°53' N, 77°05' V

Jackson Jones scrută orizontul cu binoclul. Își zări țintele urcând pe vârful unui taluz, la nu mai mult de patru sute de metri distanță. Zâmbi și se întoarse spre partenerul și prietenul său, Brett Bealer.

— Vin.

Brett încuviință din cap și se întoarse pentru a le face semn celorlalți membri ai echipei lui Jackson. Își luară pozițiile în spatele arbuștilor, al copacilor și al stâlpilor de iluminat, rămânând practic invizibili pentru inamic.

Echipa lui Jackson era nerăbdătoare, dar liderul ei știa că pentru a-ți surprinde inamicul era nevoie de răbdare. Aveau o singură șansă și, dacă o ratau, iroseau săptămâni de pregătiri.

Deși nu ar fi recunoscut-o niciodată în fața altora, Jackson era descurajat de inamici. Erau grotești cu gurile lor băloase și ochii bulbucați – nu prea semănau a oameni. Brett era convins că inamicul se născuse diform, dar ideea îl neliniștea foarte tare pe Jackson. Nu își putea închipui cum e să te naști... ăăă... tocilar.

Din păcate pentru Jackson, Școala Generală Nathan Hale nu ducea lipsă de tocilari. De fapt, întregul oraș Arlington din Virginia era un tocilaropolis uriaș. Poate că era ceva în apa potabilă pe care Arlington o extrăgea din râul Potomac de ieșeau tocilari, tontălăi, molăi, nătăfleți, nătângi și ciudați din toate ungherele. Uneori, Jackson simțea că se îneca într-un ocean de cazuri pierdute, de astmatici pasionați de matematică, care purtau teniși cu scai. Fratele lui Jackson, Chaz, care mergea la liceu, era de aceeași părere. Îi spunea lui Jackson că școala generală fusese mereu plină de inadaptați. Tatăl lor, care absolvise și el Nathan Hale, spunea același lucru. Jackson era ca un ghimpe în coasta Orașului Tocilarilor din Statele Unite ale Americii.

Jackson auzi pe cineva suflându-și zgomotos nasul și deduse că dușmanul se apropia. Se uită pe furiș din ascunzătoare și îi văzu împleticindu-se pe trotuar, spre școală. Era timpul să acționeze.

— La atac!

Semnalul său îi făcu pe tocilari să se împrăstie ca vitele speriate. Răgeau, mugeau și se agitau, izbindu-se unii de alții.

— Primul val! strigă Jackson, iar echipa sa scoase paiele de băut din buzunare.

Încărcară paiele cu flegme umed-lipicioase și ținiră spre tocilarii panicați.

— Trageți în voie!

Un val de proiectile de salivă șuieră prin aer, potopindu-i pe tocilari. Un puști cu niște incisivi de toată frumusețea, ca de castor, fu orbit când îl izbiră în față vreo zece proiectile alunecoase. O luă la fugă și intră cu capul într-un stâlp, căzând lat.

— Lăsați-ne în pace, strigă o fată cu o voce șuierătoare în timp ce era asaltată de muniția lipicioasă.

Înainte ca tocilarii să apuce să își curețe proiectilele cleioase de pe fețe, Jackson ordonă al doilea val de atacuri. Paiele fură aruncate și echipa lui se năpusti peste ciudați, răsucindu-le sfârcurile, pocnindu-i în burțile rozalii, administrându-le cu sete genunchi în coapse și bobârnace usturătoare. Îi urecheară. Își linseră degetele, apoi li le vârără în urechi. Le lipiră pe spate foi cu „lovește-mă“, fără ca tocilarii să aibă habar.

Totul mergea conform planului, dar Jackson era hotărât să nu se lase pe tânjală. Dădu semnalul pentru cel de-al treilea și ultim atac, ceea ce numeau „ciocanul“. Îi răsuciră pe tocilari, îi prinseră de turul chiloților și îi ridicară spre ceruri. Apoi traseră benzile de elastic peste capetele victimelor. Chiloții atomici. Lovitura finală, de grație.

Tocilarii căzură la pământ, zbătându-se ca peștii pe uscat

și încercând fără succes să își îndese chiloții la loc în pantaloni.

Jackson, Brett și ceilalți își sărbătoreau victoria.

Pentru un observator oarecare, Jackson ar părea un dobitoc, dar, de fapt, era foarte popular. Foarte, foarte, foarte, foarte, foarte, foarte, foarte, foarte popular. Profesorii spuneau despre el că e fermecător. Era căpitanul echipei de fotbal a juniorilor, iar antrenorul său spunea că dă cele mai bune pase, că șutează cel mai bine și că are cel mai tare dans al victoriei din câte văzuse el în douăzeci și cinci de ani. Cei mici îi copiau toate mișcărilor și îi sorbeau cuvintele. Ba chiar și câțiva dintre profesori începuseră să se îmbrace ca el.

Da, Jackson Jones era cu adevărat binecuvântat, dar nu-i trecea prin cap că palma crudă a destinului urma să-l plesnească peste ochi. Totul avea să înceapă cu un singur cuvânt.

— Interesant.

— Clee? întrebă Jackson.

Ar fi spus-o mai clar, dar stătea în cabinetul ortodontului, cu tubul de aspirat în gură. Dr. Gupta, care rostise cuvântul, se uita la dinții lui.

Jackson știa că nu era niciodată un semn bun când un medic folosea cuvântul „interesant“. Era unul dintre acele cuvinte pe care nu voiai să le auzi niciodată de la un doctor, la fel ca „rar“, „inoperabil“ și „roade în carne“.

— Foarte interesant, ciripi ortodontul, continuându-și examinarea.

— Clee? strigă Jackson.

Dr. Gupta era prea entuziasmat ca să mai dea lămuriri. În cei douăzeci de ani de când era ortodont, auzise despre tot felul de fenomene medicale. Podologul din cabinetul 4A avea un pacient cu opt degete la fiecare picior. Cumnatul său, doctor la urgențe, pretindea că avusese un pacient cu trei ochi. Până și veterinarul câinelui său, dr. Hanger, îngrijea o broască țestoasă cu două capete. Acum, Gupta își avea *propria* ciudățenie medicală. Traversă încăperea ca să ajungă la telefon, îl luă și tastă un număr.

— Donna, poți să aduci aparatul de fotografiat?

Puțin mai târziu, în încăpere intră o femeie palidă și adormită. Dr. Gupta o îndemnă să se uite în gura deschisă a lui Jackson. Ochii ei somnoroși se făcură brusc cât cepele.

Dr. Gupta bătu din palme ca un bebeluș fericit.

— Nu-i așa? Nimeni n-o să creadă dacă nu facem niște poze.

— Cleeeeeeeee? strigă Jackson, dar din nou nu-l băgă nimeni în seamă.

Donna făcu poze din toate unghiurile. Blițul aparatului îl orbi pe Jackson și, înainte să-și recapete vederea, își pierdu și răbdarea. Își scoase tubul de aspirat din gură.

— Ce se întâmplă?

Dr. Gupta zâmbi, frecându-și mâinile cu satisfacție.

— Ei bine, Jackson, cum să-ți explic? Doar că... ei bine, o persoană normală are douăzeci și opt de dinți. Unii au câțiva în plus, dacă au încă măselele de minte. Însă tu ai mult mai mulți.

38°53'N, 77°05'W

Dr. Gupta zâmbi.

— Ai șaizeci și patru de dinți! De fapt, ai patru rânduri, două sus și două jos.

— E ceva neobișnuit? întrebă Jackson.

— Nu și dacă ești un rechin alb, răspunse doctorul, înmânându-i lui Jackson o oglindă, ca să se poată privi.

Jackson își studie gura cu atenție. Nu se gândise prea mult la ei, avusese doar grijă să nu uite să se spele pe dinți. Presupunea că toată lumea avea tot atâția câți avea și el, deși își amintea că tatăl său se plânsese cu doar o săptămână în urmă că iroseau o avere pe ața dentară.

— Și ce aveți de gând să faceți? Nu pot umbla cu atâția dinți.

— Ei bine, va trebui să-i scoatem pe cei în plus.

— Să-i scoatem?

— Da. Știi, să-i tragem afară. Dar am vești bune. Zâna măseluță o să ți-i răscumpere cu vârf și îndesat.

Gupta se plesni peste genunchi și izbucni în râs. Râse așa o vreme, după care, într-un sfârșit, își șterse lacrimile de bucurie de pe obraji.

— Scuze, e o veche glumă de ortodont.

— O să doară? întrebă Jackson.

— Clar. Dar nu asta e cea mai mare problemă a ta. Ai dinții după cum bate vântul.

— Cum adică?

— Pe unii îi bate într-o parte, pe alții în alta, spuse dr. Gupta, râzând înfundat și întrebându-se dacă nu cumva

își ratase adevărata vocație, o carieră în *stand-up comedy*.

Însă Jackson nu gusta gluma deloc, iar ortodontul redeveni serios când văzu că se încruntă.

— Scuze. Ce încerc să spun e că dinții tăi au crescut în toate direcțiile. Câțiva sunt oblici. Unul e cu susul în jos. Nu-ți face griji. Nu e ceva ce nu se poate rezolva cu un aparat ortodontic.

Jackson simți că-i stă inima în loc.

— Aparat!

Numai *tocilarii* purtau aparate.

Dr. Gupta zâmbi liniștitor.

— O mulțime de pacienți își fac griji că aparatele dentare o să le distrugă viața, dar te asigur că nu se va schimba nimic, Jackson. N-o să te părăsească prietenii. De fapt, probabil că lumea nici măcar n-o să bage de seamă.

Ulterior, recapitulând scena în minte, Jackson își dădu seama că atunci i se dezvăluise un adevăr îngrozitor: adulții sunt mincinoși, niște mincinoși oribili, haini și fără suflet. Aparatul nu numai că i-a distrus viața, ci i-a demolat-o de-a dreptul, după care a sărat pământul, astfel încât să nu mai crească nimic pe el vreodată! După ce a terminat dr. Gupta, Jackson avea cu treizeci și doi de dinți în minus și șapte kilograme de metal în plus. Fiecare dinte era încapsulat într-o carcasă zimțată de oțel, care îi zgâria gingiile. Mai rău, o aură de metal pe care Gupta o numea „cască” era atașată de premolarii lui Jackson, ieșindu-i din gură și înconjurându-i capul ca inelele lui Saturn.

De asemenea, era și extrem de magnetizată.

Jackson a descoperit că la finalul unei zile obișnuite de școală, casca adunase butoni, cataramă, agrafe, tăvi din cantină, telefoane mobile și umbrele. Odată se apropiase prea tare de un autobuz de școală, rămânând lipit de bara de protecție. A fost târât prin tot orașul, prin ploaia torențială, neputincios, până când copiii au fost lăsați acasă. Era cât pe-acum să moară în seara în care tatăl său a hotărât să-și ducă familia la restaurantul japonez din cartier.

Dar cel mai îngrozitor nu a fost nici durerea, nici umilința, ci sfârșitul brusc al domniei sale ca rege al Școlii Generale Nathan Hale. Popularitatea i s-a evaporat peste noapte. Prietenii îi întorceau spatele când trecea pe lângă ei. Profesorii se ascundeau în cancelarie, sperând să evite contactul vizual. Hamsterul clasei se îngropa sub o movilă de rumeguș, prefăcându-se că nu era acolo. Până și prietenul său cel mai bun se lua de el.

— Tare aparatul, flețule, spuse Brett când Jackson încercă să se așeze la masa la care luau prânzul de obicei. Parcă ai fi rumegat lanțul de la bicicletă.

Ceilalți prieteni din gașcă râseră și refuzară să îl lase pe Jackson să se așeze. Îl exilară la o masă din celălalt capăt al cantinei, unde nici măcar paznicul chior nu se ducea.

Fratele său, Chaz, era și mai crud. Îi spunea lui Jackson Braceface și Nerdatron. (Chaz avea o slăbiciune pentru umorul cu roboți.) Casca lui Jackson i se părea tare amuzantă.

La cină, Chaz aducea o serie de unelte de prin casă pentru a vedea care va sălta de pe masă, lipindu-se de fața lui Jackson. Noaptea se strecura în camera fratelui său și agăța baloane de aparat. Când se îmbrăca pentru antrenamentul de fotbal, Chaz își agăța ghetele cu crampoane de el. Când Jackson i se plângea lui taică-său, acesta îi spunea să strângă din dinți.

— Lasă, că prinde bine un pic de înghionteală. Te întărește.

Odată cu venirea vânturilor de toamnă, când frunzele deveniră galbene, portocalii sau roșii, Jackson simți că, odată cu sezonul de fotbal, se apropia și o schimbare a sortii lui. Fotbalul era ultima lui speranță de a-și recăpăta ce se mai putea din fosta lui popularitate. Era încă fundașul de aur al echipei, chiar dacă avea atâta metal în gură, încât risca să fie trăsnet. Din păcate, în prima zi de antrenament, Jackson a descoperit că din pricina aparatului nu-și putea pune casca.

— Nu poți să joci fără cască, puștiule, i-a spus antrenorul. Te lovești la cap.

Eliminarea din echipa de fotbal a fost ultimul cui bătut în sicriul popularității sale. Lipsit de prieteni, Jackson mergea fără țintă pe holuri, împărțind zâmbete la care nu i se răspundea niciodată, ridicând mâna fără ca cineva să bată palma cu el și așteptând lângă vestiar admiratori care nu mai apăreau. Era ca și cum lumina caldă care se revărsase asupra lui toată viața fusese stinsă.

Într-o zi se trezi uitându-se lung la pozele din vitrina cu trofee al școlii – fotografii cu tatăl său conducând echipa Tigers la victorie și cu fratele său prinzând o pasă ce avea să aducă golul. Găsi o fotografie cu propria sa echipă și se văzu strângând mândru cupa, aceeași cupă pe care o câștigaseră mai înainte tatăl său și Chaz. Sportul era puntea de legătură în sânul familiei, mai ales de când îi murise mama. Familia Jackson nu avea răbdare cu învinșii. Ei erau învingători, atât pe teren, cât și în afara lui. Unde se încadra Jackson acum?

Exact atunci, se auzi un pocnet îngrozitor, iar cupa fu smulsă prin geamul vitrinei de aparatul magnetic al lui Jackson. Câțiva profesori se căzniră o jumătate de oră să i-o desprindă de față.

A doua zi, lui Jackson i s-a interzis să mai viseze cu ochii deschiși.

2

90° N

Hiena își vârî mâna în buzunar și scoase un bilet mototolit. Verifică încă o dată coordonatele notate pe el și se încruntă. Nu era nicio greșeală. Deși ajunsese unde trebuia, nu se zărea nici țipenie de om în jur. Noul ei șef misterios începuse cu stângul. Era nepoliticos să lași pe cineva să aștepte la o temperatură de sub zero grade, la Polul Nord! Oftând, se întrebă de ce oare eminențele cenușii din spatele operațiunilor criminale erau atât de obsedați de locurile dezolante. Nu putea acest „dr. Jigsaw” să se întâlnească cu ea în Hawaii sau în Bahamas? Jumătate din banii pe care îi făcea ca infractoare erau cheltuiți pe mânuși și izmene.

Deodată auzi deasupra capului un sunet ca o bătaie de